

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλιπεργκ καὶ "Ἐστίας",

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΡΑΓΕΤΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὴν Κυρίαν γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑλένη Ἀλταμούρα Β'. — Ἡ ἐξηκονταέτης μνηστὴ (ὑπὸ κ. Μαρίας Μυρογοροδάτου). — Ποικιλτικὴ. — Καλλιεργεῖτε τὰ ἔνθη (ὑπὸ δος Εὐφροσύνης Κάρπου). — Ὁ θετὸς υἱὸς τῆς χήρας (ὑπὸ κ. Ἑλένης Σιελῆ). — Ἐπιστολαὶ πρὸς μητέρας. — Ἀλληλογραφία. — Ποικίλα. — Συμβουλὴ. — Συνταγῆ: — Βιβιοποιήσεις.

ΕΛΕΝΗ ΑΛΤΑΜΟΥΡΑ

Β'

Τὸ περὶ Σπετσῶν καὶ Σπετσωτιδῶν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ δημοσιευθὲν ἄρθρον μας ἀπετέλει τὴν βᾶσιν, ἐφ' ἧς ἤθελῆταμεν νὰ στηρίξωμεν τὴν προτομὴν τῆς ἐκ Σπετσῶν γεννηθείας καλλιτέχνιδος Ἑλένης Ἀλταμούρα.

Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῆ τοιαύτην ἐξοχότητα γεννηθεῖσαν ἐν κοινῶνι σκαιῶ καὶ ἀπολιτίστῳ, ὡς δὲν δύναται νὰ φαντασθῆ ἀγνὴν καὶ ἀθῶκον ὑπαρξιν ἐν ἀτμοσφαιρᾷ μεμολυσμένῃ, χιόνα στίλβουσαν ἐν ἀθρακωρυχείῳ, ἐστίαν πυρὸς ἐντὸς πάγου. Ὁ φύσει καλλιτέχνης νοῦς ζητεῖ πλαίσιον εὐρὸ καὶ πλούσιον δι' ὥραιαν καὶ ἐξοχὸν εἰκόνα. Θέλει ἐν ἁρμονικῶν ὄλων, ἐξ' ὧν ἀπαμειβῆς συμπληρούμενον καὶ τελειοποιούμενον.

Τοιοῦτον πλαίσιον ἐζητήσαμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν Ἑλένην Ἀλταμούρα. Ἡ φύσις, ἡ κοινωνία, ὁ σπετσωτικὸς ἐν γένει οἶκος παρέσχον ἡμῖν ἀφειδῆ τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Ἐβρομεν αὐτὴν ἀναπνεύουσαν ἐν τῇ γλυκεῖᾳ πατρίδι τῆς τὸν ἀέρα τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ἀληθοῦς, ἐν μάτῃ ἢ ψυχῇ τῆς ἐζήτησεν ἀνά τὰς ἀπεράντους εὐρωπαϊκὰς πόλεις, καὶ ἐν μόνον ἐπὶ τῆς ἀψύχου ὀθόνης τῶν διασημοτάτων τοῦ κόσμου διδασκάλων ἠρθάνθη ἐπιπνέοντα.

Ἡ Ἑλένη Ἀλταμούρα ἀνήκει εἰς τὰς προσωπικότητας ἐκείνας, αἷ καὶ ὁ ὀξυδερκέστατος ψυχολόγος ἀδυνατεῖ νὰ χαρακτηρίσῃ ἐκ πρώτης ὄψεως. Τὸ σιῶρως τῆς σημερινῆς ἀτμοσφαιρας ἄμαυροὶ τὸν χαρακτῆρα, τὰς γλυκεῖας ἀποχρώσεις, τὰς με-

λαγχολικὰς γραμμάς, τὸν ἐπὶ τοῦ βλέμματος ἀπεικονιζόμενον ρεμβασμὸν τῆς μελαγχολικῆς καὶ εὐαίσθητου ταύτης φύσεως καὶ ὁ μελετητὴς τῆς σήμερον ἐν ἀμφιβόλῳ δυσπιστία ἀπομακρύνεται αὐτῆς ὡς πρὸ αἰνίγματος, τὸ ὅποιον ἀδυνατεῖ νὰ λύσῃ.

Τοιαύτη παρέστη κατ' ἀρχὰς καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ Ἑλένη Ἀλταμούρα. Ἐν αἰνίγμα. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, μελετῶσαι, ἐξετάζουσαι αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῆς μυστικιστικῆς αἴγλης τῆς, ἀνεδράμομεν εἰς αἰῶνας ὄλους πρὸ ἡμῶν. Μετηνέγκομεν αὐτὴν διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὰς ἡμέρας τῆς Κορίνθης καὶ τῆς Λάλας, ἢ εἰς τοὺς μεσαιωνικοὺς ἐν Ἰταλίᾳ χρόνους τῆς Ἀναγεννήσεως, καθ' ἣν ἡ τέχνη, βασιλισσα γραμμῶν, ἐπάτει ὑπὸ τὸ ἄρμα τῆς καὶ πλοῦτον καὶ γένος καὶ δόξαν. Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὄφειλε νὰ γεννηθῆ ἡ Ἑλένη Ἀλταμούρα, ἵνα δράσῃ καὶ δοξασθῆ ὡς ζωγράφος καὶ ἀνταποκριθῆ εἰς τὸν θεῖον προορισμὸν τῆς, ὡς γυνὴ χριστιανῆ, τρέφουσα ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἀκλόνητον καὶ ἀκράδαντον πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν, καὶ κηρύττουσα τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν ἀπληστον τότε εἰς τοιαῦτα διδάγματα ἀνθρωπότητα.

Ἄλλ' ἄλλως ἔδοξε τῷ τὴν τύχην αὐτῆς διέποντι. Εἰς αἰῶνα, καθ' ὃν ὁ πολιτισμὸς διέγραψεν ἐκ τῆς ἡμερησίας τῶν λαῶν διατάξεως τὴν στήλην τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως, ὁ Θεὸς ἐπεφύλαξε δι' ἑαυτὸν, διὰ τὰ κενὰ τοῦ παραδείσου τοῦ ἀνδρα ἄλλην τινὰ ἐπίλεκτον τάξιν ἀνθρώπων: τοὺς μάρτυρας τῆς τέχνης. Τοιαύτη ἡ Ἑλένη Ἀλταμούρα, ἡ ἐξοχος τῆς νέας Ἑλλάδος καλλιτέχνις, ἡ ὀνειροπόλος πνευματίστρια, ἡ κινουσα ἴσως τὸν οἶκτον καὶ τὰ μειδιάματα τῶν πρακτικῶν καὶ πεζῶν ἐξοχότητων τοῦ αἰῶνος μας!

Ποῦ ἐγεννήθη; Τὸ εἶπομεν ἤδη. Τίνες ὑπῆρξαν οἱ γονεῖς τῆς; Εἰς γενναῖος υἱὸς τῆς θαλάσσης καὶ μία καλὴ χριστιανῆ. Ἰωάννης Χρυσῆς Μπούκουρης ὠνομάζετο ὁ ἀτρόμητος ναύτης, ὁ δις διαπλεύσας τοὺς ὠκεανούς καὶ εἰς τὸν Νέον Κόσμον δι-

περαιωθείς διὰ τοῦ ἱστοφόρου του, ὁ ἀπὸ τῆς Βαρκελώνης διὰ λέμβου εἰς Σπέτσας ἐπανελθὼν, καὶ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ὡς ἄλλος Καῖσαρ τὸν ἐκ τεσσαράκοντα χιλ. ταλλήρων θησαυρὸν του, ἐδώρησεν αὐτὸν εἰς τὸ ἔθνος διὰ τὸν μέγαν ὑπὲρ τῆς ἔθνικῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα. Καὶ διεκινδύνευσεν οὕτω ἀσκόπως καὶ παρατόλμως τὴν ζωὴν του, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ περικλισητὸν τὸν νοῦν του εἰς τὰ στενά ὄρια τῆς συντηρητικότητος, διότι ἠψήφει τὸ μέγα, τὸ ἀπειρον, τὸ ἰσχυρὸν, διότι ἠθάρνετο μεγάλην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ ἐστερεῖτο τῆς τὰ πάντα ρυθμιζούσης καὶ ὁμαλῶς τὸ ἐξοχὸν ἐκδηλοῦσης πνευματικῆς ἀναπτύξεως.

Ἄλλ' ἐὰν τὴν φιλοδοξίαν αὐτοῦ ἤρκεσε νὰ ἱκανοποιήσῃ ἡ διηγετικὴ μετὰ τῶν μαινομένων ὠκεανῶν μονομαχία, καὶ ἡ συμβολὴ αὐτοῦ πρὸς κατασύντριψιν τῶν ἀλύσεων τῆς δουλείας τῆς πολυστενάνκτου πατρίδος του, διὰ τὰ τέκνα του, διάφορον ὅλως προεσχεδιάζε μελλον. Ὁ ὀρίζων τῶν Σπετσῶν τῷ ἐφαίνετο ἤδη πολὺ στενός, πολὺ περιορισμένος διὰ τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν. Ἡ πρωτεύουσα μόλις ἠδύνατο νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ ἤρεμα καὶ στοργικὰ τοῦ ἥρωος ναύτου ὄνειροπολήματα. Εἰσήγαγε τὰς θυγατέρας του ὑποτρόφους εἰς τὸ ἀρτισύστατον τότε Παρθενωγαγεῖον τῆς αἰοιδίμου Χίλλ, ἔνθα ἡ ὑστερότοκος καὶ προσφιλεστάτη αὐτῷ Ἑλένη ἀνεπτύσσετο, ἀποδίδουσα ἀπὸ τῶν παιδικῶν τῆς ἔτι χρόνων φωτεινάς καὶ αἰγλησάσας ἀναλαμπὰς τῆς καλλιτεχνικῆς φαντασίας τῆς.

Ἡ νεαρὰ καὶ πνευματώδη ἰχνογράφος, ἡ ἀρεσκομένη νὰ παιζῇ μετὰ τὴν μολυβδίδα ὡς αἱ λοιπαὶ σύντροφοί τῆς μετὰ τὴν ἐλαστικὴν σφαῖραν, ἡ ὑπεξαίρουσα τὰ μικρὰ τῶν κηρίων περισεύματα, ὅπως τὴν νύκτα ἄγρυπνος ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν καὶ ὑποτρέμον ἐκείνων φῶς ἰχνογραφῆ πᾶν ἀντικείμενον κινήσαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας τὴν προσοχὴν τῆς, προεμήνυε τὴν μεγάλην καὶ διαπρεπῆ καλλιτέχνιδά, ἧς τὴν ἐκτακτὸν ἰδιοφυῖαν οἱ ἐξοχώτατοι διδάσκαλοι τῆς Ἰταλίας πανδήμως ἀνεκήρυξαν καὶ ἐθαύμασαν.

Ἡ αἰοιδίμος Χίλλ φοβουμένη μὴ τὸ πρὸς τὴν τέχνην πάθος τῆς ἀποσβέσῃ ἐν τῇ ψυχῇ τῆς κόρης πάντα πρὸς τὰ γράμματα πόθον, ἀπηγόρευσε αὐτῇ νὰ ἰχνογραφῆ, ὅτε αἱ ἄλλαι ἐπαιζον, ἔτρεχον, ἐκοιμῶντο. Χαρακτηριστικωτάτη δὲ εἶναι ἡ τιμωρία, ἣν ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη γυνὴ ἐπέβαλλεν εἰς τὸ δυσυπότακτον παιδίον, τὸ ἐκάστοτε ἀπειθοῦν καὶ περιφρονοῦν τὰς διαταγὰς τῆς. Τὴν ὑπεχρέωσέ ποτε νὰ φέρῃ τὴν χεῖρα ὑψωμένην ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ κρατοῦσαν μολυβδοκόνδυλον—τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος!—καὶ ἐξέθηκεν οὕτως αὐτὴν εἰς τὰ ὄμματα τῶν συμμαθητριῶν τῆς. Ἄλλ' ἡ Ἑλένη ἦτο ὑπερῆφανος καὶ ἡ ἀντίστασις αὐτῆς ἐπρίζωσε βαθύτερον εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆς τὸν πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν ἔρωτα, ὃν ὁ ἀγαθὸς πατὴρ ὑπέθαλπε μετὰ στοργῆς, προσλαβὼν οἰκὸν διδασκάλους καὶ ἀφείλετο ἑλευθεροῦν νὰ ἐκχύνεται τὸ φλόγον τὴν ψυχὴν τῆς κόρης καλλιτεχνικὸν πῦρ.

Οἱ ἐν Ἀθήναις διδάσκαλοι τῆς τέχνης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν βεβαίως πολὺ μέτριοι, ὅπως ἡ Ἑλένη ἐπὶ μακρὸν ἀρκῆται εἰς τὴν τροφήν, ἣν ἠδύνατο νὰ τῇ παράσχωσι. Τότε τὸ πρῶτον αὐτῆ καὶ ὁ πατὴρ τῆς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συνέλαβον σκέψιν: νὰ ὑπάγωσιν εἰς Ἰταλίαν.

Ὁ γέρων ναύτης ἦτο πλούσιος. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ τι εἰς τὸ τέκνον, ὅπερ παρ' αὐτοῦ εἶχεν ἴσως κληρονομίαν τὴν

δίψαν τοῦ ἀπείρους μεγάλου, τοῦ ἀπείρους τελείου, τοῦ ἀπείρους καλοῦ. Μετὰ τὴν ἀπλοϊκὴν σπετσιωτικὴν ἐνδυμοσίαν του, μετὰ τὸ βραχυθύσανον φέσιόν του, μετὰ τὰς τυλῶδεις καὶ ἡλιοκαεῖς χεῖράς του καὶ μετὰ τὴν μεγάλην καὶ θερμὴν πατρικὴν καρδίαν του συνώδευσε τὴν κόρην του εἰς τὴν γῆν τῶν Ῥαφαήλων καὶ Μιχαήλ-Ἀγγέλων, εἰς τὰς Νέας Ἀθήνας, ἐν αἷς ἡ τέχνη κατώρθωσε νὰ ἀδελφοποιήσῃ καὶ συνδιαλλάξῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας ἔθνικῆς μεγαλοφυῆς μετὰ τὴν μεγίστην τοῦ χριστιανισμοῦ ἰδέαν.

Ἡ Ἑλένη καὶ ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ταύτῃ ἐστία ἦτο δύσκολος καὶ ἐκλεκτικὴ. Φύσις, ἀντιλαμβανομένη τὸ ἀληθὲς μόνον, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἀπολύτως καλοῦ, καὶ ἐννοοῦσα τὴν τέχνην μόνον ὡς διερμηνεία τῆς ἐν τῇ γῇ τελειότητος, ἐγένετο μαθήτρια τῶν ἐξοχωτάτων διδασκάλων τῆς Ῥώμης καὶ Φλωρεντίας, τῶν ἐντελεστάτων Ῥαφαηλείων καλλιτεχνικῶν σχολῶν.

Τὸ δαιμόνιον πνεῦμά τῆς δὲν ὠπισθοχώρει πρὸ οὐδενὸς φραγμοῦ. Ἴνα ἀπολύτως καὶ ἀνευθριάστως ἀκολουθῇ τὸ πρόγραμμα τῆς σχολῆς, ἵνα μελετήσῃ ἐν γυμνῇ φύσει τὴν καλλιτεχνικὴν ἀνατομίαν τοῦ σώματος, ἠναγκάσθη νὰ ἐνδυθῇ ἀνδρικά ἐνδύματα καὶ ὡς νεαρὸς μαθητὴς νὰ παραδίδεται ὀλοψύχως εἰς τὴν τέχνην, ἀπαρνομένη ἑαυτὴν, ὡς καὶ πᾶσαν προληψὴν κλειούσαν τὴν θύραν τῆς προόδου πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον.

Μόνη, εἰς τὸν ξένον ἐκείνον τόπον—διότι ὁ πατὴρ τῆς ἐπέστρεψε πλησίον τῆς οἰκογενείας του—ὡς προστάτην καὶ σύντροπον ἔχουσα τὸ πολυστήμαντον τοῦ πατρὸς τῆς ἀμὴ λησμόνει ὅτι εἶσαι Ἑλληνίς! ἡ Ἑλένη ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται μετὰ θρησκευτικῆς φανατικότητος, νὰ ἐντροπᾷ εἰς τοὺς ἀνεξαντλήτους θησαυροὺς τῆς τέχνης καὶ τυφλῆ αὐτῆς λάτρης, νέας ἐκάστοτε νὰ αἰσθάνηται συγκινήσεις, νέας ἀπολαύσεις, νέαν χαρὰν.

Εἰς ἡλικίαν νεωτάτην, καθ' ἣν καὶ οἱ πεζότατοι τῶν ἀνθρώπων ἔχουσι στιγμὰς ἰδεώδους ἐκστάσεως, ἡ Ἑλένη ἐξῆ διαρκῶς εἰς κόσμον ἰδανικόν. Εἶχε τὸ ἀδικὸν ἢ ἀφελὴς αὐτῆς ψυχὴ νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸ ἀπολύτως καὶ ἀπείρους καλὸν ἠδύνατο νὰ ἐνσαρκωθῇ, νὰ σωματοποιηθῇ εἰς ὑπαρξιν ἀνθρωπίνην, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐκείνη ἀφιέρωσε πάντας τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς τῆς μεγάλης καρδίας τῆς, τῆς καλλιτέχνιδος διανοίας τῆς.

Καὶ δὲν εἶχεν ἀδικόν. Ἀδελφὴ τῆς ψυχῆς τῆς ψυχῆ, καλλιτέχνης αἰσθηματίας ὁ Ἀλταμούρας ἐνόμισεν ἑαυτὸν ἀρκούντως ἰσχυρὸν, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς καὶ προσφιλεστὸς σύντροφος ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ βίου τῆς ζηνευμένης Ἑλληνίδος.

Ἄλλ' ἡ ἐμπνευσμένη ζωγράφος ὑπῆρξε δυστυχὴς σύζυγος, δυστυχέστερα μήτηρ. Ὀλίγα μετὰ τὸν γάμον τῆς ἔτη ἡ Ἑλένη Ἀλταμούρα, μήτηρ ἤδη δύο υἱῶν καὶ ἐνὸς θυγατρίου, μόνη, ἀνευ στηρίγματος καὶ προστασίας, ἀπολέσασα ἐν τῇ φρικῶδει ἐκείνῃ τοῦ βίου τῆς ἐποχῆς τὸν δυστυχῆ τῆς πατέρα, ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ συζύγου, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὴν εἰς τὰς ἰδεώδεις τοῦ πλατωνισμοῦ σφαῖρας, καίτοι ἐξετίμα καὶ ἐσέβετο αὐτὴν, φέρουσα τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ὀδύνης, ζητεῖ νὰ κερδήσῃ ἐν Ἀθήναις τὴν διατροφὴν τῶν τέκνων τῆς δι' ἰδιαιτέρων παραδόσεων ζωγραφικῆς.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐν Ἀθήναις διαμονῆς τῆς ἐκλέγεται μετὰ τοῦ ζωγράφου κ. Λύτρα ἑλληνοδίκης τῆς πρώτης καὶ δευτέρας Ὀλυμπιακῆς ἐκθέσεως καὶ μέλος τῆς ἐξεταστι-

κῆς ἐπιτροπῆς τῆς ζωγραφικῆς τοῦ Πολυτεχνείου σχολῆς. Ἀνατρέφει μετὰ στοργῆς τὰ προσφιλῆ τέκνα, εἰς ἃ μεταδίδει τοὺς σπινθήρας τοῦ πνεύματός τῆς, ἀποστέλλει τὸν υἱὸν αὐτῆς, ἐξοχὸν θαλασσογράφον, εἰς Κοπεγχάγην πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του καὶ ἀποσύρεται εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, ἐν Σπέτσαις, ἐν τῇ ὠραίᾳ νήσῳ, ἔνθα τὸ γαλανὸν καὶ ρεμβῶδες ὄμμα τῆς ἐγκατωπτρίσθη τὸ πρῶτον εἰς τὰ ἤρεμα τοῦ Σαρωνικοῦ νάματα. Πλὴν καὶ ἐδῶ νέαι θλίψεις καὶ ὀδύνη, νέοι πόνοι καὶ δάκρυα τὴν ἀναμένουσιν.

Ἀδελφὰ προσφιλεῖς, υἱὸς μεγαλοφυῆς, θυγάτηρ δέκα ἐπτὰ μόνον ἀριθμοῦσα ἀνοίξεις, ἀγαπητὰ ὑπάρξεις συγκαταοῦσαι τὴν τόσον σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν ψυχὴν τῆς ἐν τῇ ζωῇ, ἀποσπῶνται μίαν πρὸς μίαν ἀπὸ τὴν θερμὴν τῆς ἀτυχοῦς γυναικὸς ἀγκάλην.

Ἡ Ἑλένη Ἀλταμούρα ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ταύτῃ συμφορᾷ ἐξεγείρεται κατὰ τῆς τύχης. Ἀγωνίζεται νὰ σώσῃ ἀπὸ τοὺς σπαρακτικούς τοῦ θανάτου ὄνυχας τὸ ἕτερον τοῦλάχιστον τῶν τέκνων τῆς. Πλὴν φεῦ! Ἐκ τῆς ἀνίσου ταύτης πάλης ὁ θάνατος ἐξῆλθε νικητὴς. Ἡ ἀτυχὴς τότε μήτηρ ἐν τῇ ἐσχάτῃ αὐτῆς ἀπογνώσει εἰς τὴν τέχνην καὶ πάλιν κατέφυγεν, ἵνα παρ' αὐτῆς ζητήσῃ τὸ τέκνον, ὅπερ θερμὸν ἔτι ἔσπαιρε τὸν τελευταῖον τῆς ζωῆς σπαραγμόν. Δὲν ἐδέχθη τὰς προσελθούσας, ἵνα ὑμνήσωσι τὰ κάλλη καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς κόρης θρηνησοῦς, ἀλλ' οὔτε τὴν παραμυθητικὴν τῶν φίλων καὶ συγγενῶν παρουσίαν. Ἐκλείσθη μόνη μετὰ τῆς προσφιλοῦς νεκρᾶς καὶ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τοῦ θανάτου μέχρι τῆς ἐπομένης πρωίας ὑπὸ τὴν μάγον χεῖρά τῆς ὁ χάρτης ἀπεικόνιζε τὸ ὠρλόειον τῆς παρθένου πρόσωπον, παραδίδουσης τὴν ὑστάτην αὐτῆς πνοὴν πρὸς τὸν ὑπὲρ τὴν κλίνην τῆς περιλύπης ἰστάμενον ἄγγελον.

Μόνη ἡ εἰκὼν αὕτη μεταξὺ τῶν πολλῶν πενθίμων καὶ ἐπιθανατιῶν, ἃς ἐν τῷ ἀπομονωτηρίῳ τῆς ἔγρυσεν, ἀρκεῖ ἵνα χαρακτηρισθῇ τὴν δύναμιν τῆς καλλιτέχνιδος. Μόνον ἡ τρομερὰ διὰ τὴν μητρικὴν καρδίαν στιγμή, καθ' ἣν ἐξετελέσθη, πείθει ἡμᾶς ὅτι ἡ Ἑλένη Ἀλταμούρα δὲν δύναται νὰ ταχθῇ εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν κοινῶν θνητῶν κατηγορίαν. Ἡ στάσις τοῦ ἀγγέλου προδίδει ἔτι τὴν ἐλαφρὰν καὶ ταχεῖαν κίνησιν τῶν ἡμιανεπτυγμένων πτερυγῶν του, αἵτινες φαίνονται φρικῶσαι ἔτι ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς ἐσπερινῆς αὔρας. Ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ διαχέεται ἡ ἡμέλια καὶ χαρὰ τῆς εὐαρέστου ἐντολῆς, ἣν ἀνωθεν ἐνετάλη νὰ ἐκπληρώσῃ. Τὸ βλέμμα του εἶναι εὐγλωττότερον ἐποποιίας ὄλης, εἰς ἣν τὸ τῆς ἐκπνεύσεως κόρης μεῖδιμα φαίνεται ἀπαντῶν.

Ἡ ὄνειροπόλος μήτηρ, ἡ ἔνθους τοῦ ἰδεώδους λάτρης, διέβλεπε βεβαίως τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἐσπέραν διὰ μέσου τῶν δακρυῶν τῆς τὸν ἄγγελον τῆς κόρης. Ἦκουε κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὴν ἐναρμόνιον τῶν Χερουβίμ καὶ Σεραφεὶμ λιτανεῖαν. Ἦσθάνετο ἀνοιγομένους τὰς πύλας τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὴν παρθενικὴν τοῦ πρό ὀλίγου ἀποπτάντος υἱοῦ μορφήν καταυγαζομένην ὑπὸ θείας χαρᾶς ἐπὶ τῇ παρ' αὐτῷ μεταβάσει τῆς κόρης. Καὶ κατώρθωσε νὰ ἀποτυπώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νεκρᾶς οὐχὶ τὴν ἀγωνιώσαν τοῦ θανάτου εἰδεχθῆ μορφήν, ἀλλὰ τὴν θριαμβευτικὴν εἰς τὴν νέαν ζωὴν εἰσοδόν, μεθ' ὅλης τῆς αἰγλῆς καὶ τῆς λαμπρότητος τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Μόνη ἤδη ἡ Ἑλένη Ἀλταμούρα ἐντελῶς ἔρμος, νεκρὰ μεταξὺ ζώντων καὶ ζῶσα μεταξὺ νεκρῶν, λησμονηθεῖσα καὶ παραγνωρι-

σθεῖσα ὁμοιάζει ἡφίστειον ἀναφλεχθὲν καὶ ὑπὸ τὰς ἰδίας ταφῆν φλόγας. Ὁ βίος αὐτῆς διέερρευσε ἐν τῷ μέσῳ ἀστραπῶν καὶ ἀκτίνων, ἔρμαιον μακρὰς καὶ διαρκοῦς καταγιγῆδος. Ἀπώλεσε ἐν θλίβερα καὶ ἀτυχῇ παρελθόντι τὰ ἴχνη λαμποῦ καὶ περιφανοῦς μέλλοντος, διότι οὐδὲν ἄλλο ἀφίνει ὀπισθεν αὐτῆς ἢ Ἑλένη Ἀλταμούρα ἡ χρυσῆ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης, ὡς καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς πατρίδος τῆς, σελίδα.

Η ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΤΙΣ ΜΝΗΣΤΗ

Τὴν ἐγνώρισα ἐν Ἀμστελοδάμῳ παρὰ φιλικῇ τιμῇ οἰκογενείᾳ. Ὅλοι ὠνόμαζον αὐτὴν Ἐς, ἐνῶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά τῆς, ἐὰν δὲν πλανῶμαι, ἦτο Ἐσθήρ. Μόνον ἡ κατάλευκος κόμη τῆς προέδιδε τοὺς ἐξήκοντα χειμῶνας, οὓς ἔφερον ἡρωϊκῶς μετὰ τὴν λεπτήν ἔτι καὶ ἀρρυτίδωτον ἐπίδερμίδα, μετὰ τὸ ἀκτινοβολοῦν βλέμμα, μετὰ τοὺς μαργαριτωδεις ὀδόντας τῆς, οἵτινες ἀνεπιλήπτως προέβαλλον τὴν θαμβοῦσαν λάμψιν τῶν διὰ μέσου στόματος φιλαρέσκως πάντοτε μειδιῶντος. Θά ἦτο ποτε ἐκτάκτως ὠραία ἢ καὶ σήμερον ἔτι περικαλλῆς γραῖα. Καὶ ἡ ἐπίμονος αὐτῆ καλλονὴ ἐζωογονεῖτο ὑπὸ ἐνεργητικότητος ἀληθῶς πρωτοφανοῦς καὶ παραδόξου.

Ὁφθαλμοὶ ζωηροί, ἐκφρασις ταχεῖα, λόγοι βραχεῖς καὶ σύντομοι, βίδισμα ἐσπευσμένον, πάντα ταῦτα προέδιδον παρὰ τῇ χαρτεστάτῃ ταύτῃ ἐξηκοντούτιδι, τῇ εὐκάμπτῳ καὶ αἰκινίτῳ παρελθόν πλήρης σφρίγγους καὶ δράσεως καὶ στάδιον πολὺφροντι καὶ ἐργατικόν. Ἐν μίᾳ λέξει ἡ θεῖα Ἐς ἐφαίνετο ἀνήκουστα εἰς τὸν ἐμπορικὸν κλάδον, ἀφ' οὗ θὰ ἀπεσπᾶτο μόνον τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἀπεχωρίζετο καὶ τῆς ζωῆς.

Ἡ θεῖα Ἐς δὲν ἦτο ἑκατομμυριοῦχος. Καίτοι εἰργάζετο δι' ἰδίον τῆς λογαριασμόν, ἔζησε πάντοτε ἐν ἐνδεῇ καὶ ἀπολύτῳ ἀνεξαρτησίᾳ. Οὐδέποτε ἐζήτησέ τι παρὰ τινος, ἀπρητεῖτο δὲ ἐκτακτὸς πολιτικῆ ἵνα κατὰ δεκαπενθήμερον δεχθῆ πρόσκλησιν εἰς γεῦμα παρὰ τῇ μόνῃ συγγενικῇ τῆς οἰκογενείᾳ.

Ἡ πτωχὴ γραῖα κατόκει ἐν τινι τῶν φρικῶδων ἐκείνων ὑπογείων τοῦ Ἀμστελοδάμου, εἰς τὰς τρομερὰς, ὑγρὰς καὶ δυσώδεις τοῦ πυρετοῦ φωλεάς, ὅπου μετ' ἐκπλήξεως εὐρίσκει τις καθαρὰ ἐργαστήρια, ὀπωροπωλεία, γαλακτοκομεῖα, ἰχθυοπωλεία, ἐνίστη δὲ καὶ οἰνοπωλεία. Ὄφειλε νὰ κατέλθῃ τις εἰκοσάδα ὀλην βαθμίδων, ἵνα φθάσῃ μέχρι τοῦ χαρτοπωλείου τῆς, ὅπερ ὠμοιάζεν ἀληθῆ κλωδόν. Ἐν αὐτῷ μικρᾷ τράπεζᾳ ἀντικιχίστα τὸ γραφεῖον, ἐπ' αὐτοῦ δὲ τέσσαρα ἕως πέντε χάρτινα κιβωτίδια περιέχοντα δέσμας ἐπιστολικῶν χάρτου καὶ φακέλους διαφόρων σχημάτων. Ἐντὸς παλαιῶν κιβωτίου χειροκτίων ἦσαν φύρδην μίγδην ἐρριμμένα μολυβδοκόνδυλα καὶ γραφίδες, παρ' αὐτὰ δὲ ἐτάσσοντο δίκην φρουρῶν τοῦ θησαυροῦ τούτου τέσσαρα φιαλίδια μελάνης καὶ ἐξ' ἐπτὰ χάρακες. Εἰς τοὺς παραγωγικωτάτους μῆνας ἡ θεῖα Ἐς ἐκέρδαινε κατ' ἀνώτατον ὅρον εἴκοσι πέντε φράγκα.

Τὸ ἐσπέρας τὸ χαρτοπωλεῖον μετεβάλλετο εἰς ἐστιατόριον, καὶ τὴν νύκτα εἰς ὑπονομάτιον. Ἐγευματικῶν ἐπὶ τοῦ γραφείου καὶ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ μονόθηκον ἐρμαρίον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐξήπλου καθαρὰν καὶ μαλακὴν στρωμνήν. Ὑπὸ τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο ἐζῆ ἡ θεῖα Ἐς ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἐντίμως καὶ ἀξιοπρεπῶς, μὴ χρεωστοῦσα οὔτε ἐν σολδίον καὶ εὐρίσκουσα τὸν

τρόπον να οικονομη περίσσευμα, να αποταμιεύη εκάστοτε ποσόν τι πρὸς καταρτιμὸν προικὸς, διότι ἡ θεία *Ες ἦτο μνηστευμένη.

* *

Πῶς ἐννοοῦσι τὴν μνηστείαν ἐν Ὀλλανδία θὰ προσπαθῶμεν νὰ εἴπωμεν διὰ δύο λέξεων. *Όταν ὁ Ὀλλανδὸς συναντήσῃ ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ βίου τὴν σύντροφον τῆς τύχης καὶ τῆς καρδίας του ἡ συννενοηθῆ μετὰ τῶν συγγενῶν ἀμοτέρων τῶν μερῶν περὶ τοῦ γάμου, ὀρεῖται κατ' ἔθος νὰ μείνῃ μνηστευμένος ἐπὶ ἐν τῇ δύο ἔτη.

*Απὸ τῆς ἡμέρας ἐν τούτοις τῆς μνηστείας οἱ δύο μελλόνυμφοι ζῶσιν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον. Δύναται νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς συναστροφάς, εἰς τὸ θέατρον μόνον, χωρὶς νὰ συνοδεύωνται, ὡς παρ' ἡμῖν, παρὰ τῆς μητρὸς ἢ τῆς ἀδελφῆς τῆς κόρης. Οὐδέποτε ἡ προεργαστικὴ αὕτη οἰκειότης ἐθεωρήθη μεμπτή παρὰ τινος, οὐδέποτε ὁ πρόλογος οὗτος τοῦ γάμου ὑπῆρξεν ἄλλο τι ἢ πρόλογος.

Δεκαοκταετίας οὔσα ἡ θεία *Ες συνήνησεν ἡμέραν τινὰ τὸν σύντροφον τοῦ βίου της, ὅλως κατάλληλον καὶ ἀναπαυκινόμενον πρὸς τὰς μετριωτάτας ἄλλως τε ἀξιώσεις της. *Ἦτο ἔμπορος, ὡς αὐτή, ἡ μᾶλλον κατώτερός της, διότι ἐστερεῖτο καὶ τοῦ ὑπογείου ἐτι καταστήματος, φέρων ὅλην τὴν ἐμπορικὴν συσκευὴν του ὑπὸ τὸν τίμιον ἐργατικὸν βραχίονά του. *Ἦτο μάζετο Κάρελ καὶ ἐπόλει σιγαρέττα. Τὸ κινετὸν καπνοπωλεῖον του ἀπετελεῖτο ἐξ ἐνός κιβωτίου, ἐν ᾧ μετὰ παραδειγματικῆς τάξεως ἐξετίθεντο σιγαρέττα πάσης ποιότητος καὶ ἀξίας, ἀπὸ τῶν πολυτίμων ἐκ καπνοῦ τῆς *Αβάνας μέχρι τῶν ἐξ ἀποσιγάρων καὶ διαφόρων χόρων κατεσκευασμένα. Τὸ ἐμπόριον τοῦτο δὲν παρεῖχε βεβαίως αὐτῷ πλείονα κέρδη ἢ τὸ χαρτοπαλεῖον τῆς θείας *Ες. *Ἡ ἐνωσίς των λοιπὸν ἠδύνατο νὰ χαρακτηρηθῆ γάμος ἐκ συμπαιθείας, ἀφοῦ ἠγαπῶντο, γάμος ἐκ συνθήκης, ἀφοῦ ἐτελείτο ὑπὸ σπανιωτάτους ὄρους οικονομικῆς ἰσότητος, καὶ γάμος λογικός, ἀφοῦ ἀνεβλήθη ἡ τέλεις αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐξ ἀμοτέρων τῶν μερῶν ἐξοικονομήσεως μικρῆς προικὸς, ἀπολύτου δι' ἕδρυσιν οἴκου.

*Ἡ θεία *Ες μάλιστα εἶχε δηλώσει ὠρισμένως ὅτι πρὶν ἢ αἰ οικονομίαι των ἀνέλθωσιν εἰς τὸ ποσὸν χιλίων φρ. ὁ γάμος δὲν ἤθελε τελεσθῆ. Καὶ μάλιστα, προσέθετε, τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἐπῆρκει, ἵνα ἐνοικιάσῃ μεγαλειότερον ἐργαστήριον, νὰ ἐνώσῃ τὸ χαρτοπωλεῖον μετὰ τοῦ καπνοπωλείου, νὰ μὴ κοιμῶνται ἐντὸς τοῦ ἐρμαρίου, ὅπερ ἦτο ἤδη ἀρκούντως στενὸν δι' αὐτὴν καὶ μόνην καὶ νὰ ἀναθρέψῃ τὰ μικρά, ἅτινα τῶσόν ταχέως πολλαπλασιάζονται παρὰ τοῖς πτωχοῖς.

*Όθεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς μνηστείας της ἡ θεία *Ες, ἥτις ἐψάλλε τῶς ἐντὸς τοῦ ὑπογείου της μετὰ τῶσιν χαρᾶς καὶ ἀμεριμνησίας, μετ' ὅσας ἢ ἀηδῶν ἐπὶ κορυφῆς λευκῆς, ἥτις ἦτο εὐθυμὸς καὶ γέλασι ἢ πάντοτε, μετεμορφώθη. Ἐβρίθη μετὰ μακρινῶν ἀπογνώσεως εἰς τὸ ἔργον, ἐγένετο ἀπληστος, σχεδὸν ἀρπακτικὴ. Ἀλλὰ τὰ κέρδη δὲν ἤρξαντο εὐκόλως. Οἱ μεγάλοι ἔμποροι καταστρέφουσι τοὺς μικροὺς, καὶ αἱ κοινὰ προσπάθειαι τῶν δύο μνηστήρων δὲν ἐπήνεγκον ἀτυχῶς μεγάλα ἀποτελέσματα. Ἀπεφάσισαν νὰ ἐκτείνωσιν τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας των. Αὐτὸς μὲν ἐπρομηθεύθη ποῦρα, ἐκείνη δὲ χάρτην πολυτελείας. Ἀμοτέρων ἢ ἐπιχειρήσεις ἀπέτυχεν καὶ παρ' ὀλί-

γον νὰ καταστρέψῃ πᾶσαν ἐλπίδα γάμου, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ τὸ ὑπόγειον χαρτοπωλεῖον καὶ τὸ φορητὸν καπνοπωλεῖον τῶν δύο μνηστήρων.

Ἐν τῷ μέλλοντι δὲν ἐξετίθεντο πλέον εἰς τοιαύτας τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις. Τὸ μέλλον εἶναι ἄγνωστον, ἐπανελάμβανον ἐν συμφωνίᾳ συντηρητικῶν ἰδεῶν. «Κάλλιο ἓνα καὶ ἴσ' τὸ χέρι, παρὰ δέκα καὶ καρτέρι». Καὶ ἐνεπιστεύοντο εἰς τὸ μέλλον μεθ' ὑπομονῆς ἀναμένοντες.

* *

Καὶ ἀνέμειναν ἀληθῶς, ζῶντες πλησίον ἀλλήλων, ἐν τῇ τρυφερᾷ οἰκειότητι μνηστήρων πλουσίων εἰς ἔρωτα καὶ εἰς ἐλπίδας. *Ω! ναί, ἐλπίδος εἶχον πλήρη τὴν καρδίαν. Πόσα σχέδια περὶ μέλλοντος διεπλάσσοντο ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν! *Εκείνη ἐκάθητο ὀπισθεν τοῦ γραφείου καὶ αὐτὸς πρὸ αὐτοῦ, ἀποθαυμάζων αὐτὴν ἐν ἐκστάσει. *Ότὲ μὲν προέκειτο περὶ σκευοθήκης ἐκ λευκοῦ ξύλου, ἢν θὰ ἠγόραζον διὰ τὸ ἐστιατόριόν των, ὅτε θὰ κατεσκεύαζον τὴν φωλεάν των, ἄλλοτε πάλιν συνεζήτουν περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων, ἅτινα ἤθελον ἀποκτήσει καὶ ὧν τὸ πρωτότοκον ὄφειλε κατὰ τὸν Κάρελ νὰ εἶναι κόρη, κατ' ἐκείνην δὲ υἱός.

*Ἐσπέραν τινὰ κατελήφθη ὑπὸ παραδόξου ἰδέας. *Ἀκουσον, τῷ εἶπεν: Ἐῦρον! *Ἐγὼ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐὰν ἀγοράσωμεν ἐν λαχειοφόρον γραμματίων, θὰ κερδήσωμεν τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τῶν ἑκατὸν χιλιάδων.

Τὸ λαχεῖον ἠγοράσθη τὴν παραμονὴν τῆς ἐκκυβύσεως. Τὸ μέλλον ζεύγος παρεδίδοτο εἰς μυρίας ὥραιας σκέψεις περὶ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ κερδήθησόμενου ποσοῦ. *Ἐὰν αὖριον ἔλθω ἐφ' ἀμάξης, εἶπεν ὁ Κάρελ, σημεῖον ὅτι ἡ προαίσθησις σου δὲν σὲ ἠπάτησεν.

Τὴν ἐπαύριον ἡ θεία *Ες εὗρίσκετο ἐνωρίτητα πρὸ τῆς θύρας της, βασιανιζομένη ὑπὸ τρομερᾶς ἀνυπομονησίας: ὁ θόρυθος πάσης ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης διερχομένης ἀμάξης ἔθετεν εἰς ἀσφυκτικὴν κίνησιν τοῦ παλμοῦ τῆς πτωχῆς καρδίας της. Αἶφνης ἠσθάνθη ὅλον τὸ αἶμά της συνωθούμενον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ὠχρότης θανάσιμος ἐκάλυψε τὰς παρειάς της. Μικρὸν ἀγοραῖον ἀμάξιον ἔστη πρὸ τῆς θύρας, καὶ ἐπὶ τῆς θυρίδος αὐτοῦ διέκρινε τὸν Κάρελ. Ἐντὸς ἐνός δευτερολέπτου πάντα τὰ σχέδια τῆς προτεραιᾶς διήλθον ὡς ἀστραπὴ πραγματοποιούμενα ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Τὴν ἐκράτει τέλος, τὴν τόσφ ποθητὴν αὐτὴν εὐτυχίαν, διότι τὸ λαχεῖον εἶχε βεβαίως κερδήθη, ἀφοῦ ὁ Κάρελ ἐπέστρεφεν ἐφ' ἀμάξης.

Τέλος ἐσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἀμάξαν, ἐν ᾧ ὁ Κάρελ ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἐξηπλωμένος.

— Τί τρέχει; εἶπεν ἐκείνη τρέμουσα, τὸ μέγα λαχεῖον;...

— *Όχι, ἀπήντησεν ἐκεῖνος θανασίμως ὠχρός, ἐρχόμενος ἐπεσα καὶ ἐσπασα τὸν πόδα μου.

* *

Τὸν ἐπεριποιήθη κατακλίνασα αὐτὸν ἐν τῇ σκευοθήκῃ καὶ διανυκτερεύουσα ἐπὶ ξυλίνης ἑδρας, μέχρις οὗ ἐθεραπεύθη καὶ ἐπανελάβε τὸ ἔργον του. Οὕτω δὲ τὰ ἔτη διεδέχοντο τοὺς μῆνας, ἡ ἀπογοήτευσίς τὴν ἐλπίδα, μέχρις οὗ ἐγγράσαν ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου, μὴ βλέποντες τὰς ἐπὶ τοῦ μετώ-

που των σχηματιζομένας ρυτίδας, καὶ τὴν ὀσμῆραι λευκαίνουμένην κόμην των, ἀλλ' οὔτε ἐνθυμούμενοι ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ἤδη ἐβδομηκοντούτης καὶ ἐκείνη κατὰ δέκα ἔτη νεωτέρα καὶ ὅτι ἡ ὑγεία των ἐξησθῆναι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

*Ἡμέραν τινὰ ἡ θεία *Ες ἠσθάνθη ἐαυτὴν ἀσθενεστέραν τοῦ συνήθους. Παρεκάλεσε τὸν μνηστήρᾶ της νὰ διημερεύσῃ παρ' αὐτῆ, ὠμίλησαν ἐπὶ μακρὸν περὶ τῶν αἰώνιων σχεδίων των, ἅτινα ἐπὶ τέλους θὰ ἐπραγματοποιούντο, διότι ὡς ἀκάματοι μύρμηκες οἱ δύο μνηστήρες εἶχον ἐργασθῆ καὶ συλλέξει τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἀποκατάστασιν των ποσόν.

— Νυμφευόμεθα ἀπόψε, εἶπεν ἡ θεία *Ες σφιγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ Κάρελ.

— Ναί, εἶπεν ἐκεῖνος, ὑπάγω νὰ φροντίσω διὰ τὰς ἀναγκαίαις διατυπώσεις.

*Εκείνη δὲν ἀπήντησεν.

*Ἦτο νεκρά.

Μαρία Μαυρογοράτου.

ΠΟΙΚΙΛΤΙΚΗ

Ε'

Καίτοι τὰ σχέδια τῆς ποικιλτικῆς καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως τῆς διακοσμητικῆς ταύτης τέχνης ποικίλλει ἐπ' ἀόριστον, δυνάμεθα οὐχ ἥττον νὰ διαιρέσωμεν τὰ σχήματα, δι' ὧν κατὰ καιροῦς ὑπὸ ἴδιον ἐξεδηλώθη αὕτη χαρακτῆρα, εἰς τῆσδε κατηγορίας. Εἰς σχήματα ἀρχαῖα ἢ προϊστορικά, εἰς σχήματα φυσικά, εἰς σχήματα κατὰ συνθήκας καὶ εἰς σχήματα γεωμετρικὰ ἢ συμμετρικὰ.

Τὰ ἀρχαῖα σχήματα παριτωσὶ τὴν νηπιάζουσαν κατάστασιν, τὰ πρῶτα δοκίμια τῆς διακοσμητικῆς ταύτης τέχνης. *Ἄγνωστος τυγχάνει ἡ καταγωγὴ καὶ ἔννοια τῶν χονδροειδῶν ἐκείνων σχημάτων. *Ἡ διακοσμητικὴ τέχνη τῶν βαρβάρων, τιθεμένη εἰς ἐφαρμογὴν ὑπὸ ἀγρίων τινῶν συγχρόνων φυλῶν, εἶναι παρεμφερεστάτη πρὸς τὰ προϊστορικά τῆς ποικιλτικῆς σχήματα. Τὰ προϊστορικά διαδέχονται ταῦτα κατὰ χρονολογικὴν σειράν. Τὴν ἀρχικὴν τούτων σημασίαν δύνανται τις νὰ ὀρίσῃ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀκριβῶς. Διέμειναν μέχρι τήμερον ἐν τῇ διακοσμητικῇ τέχνῃ ὁ ἀρχικός δὲ χαρακτῆρ αὐτῶν εἶναι καθαρῶς συμβολικός. Μεταξὺ τῶν σχημάτων τούτων παρατηρεῖ τις γραμμὰς κυματοειδεῖς ἢ διαφοροτρόπως διεσπαρμένας, ἀναπαριστώσας ἡμεροῦν ἢ ρυτιδούμενον ὕδωρ, ἢ γωνίας, δακτυλίου, μικροῦς δίσκους κ.τ.λ.

Μεταξὺ τούτων τάσσεται καὶ τὸ σύνθηρος σχῆμα τοῦ προϊστορικοῦ σταυροῦ. *Ἰσως τὸ σχῆμα τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τῆς προστριψέως δύο ξύλων πρὸς παραγωγὴν πυρός. Τὸ σχῆμα τοῦτο, ὡς καὶ τὸ τοῦ διπλοῦ εὗρισκονται εἰς τὰς ἀρχαιοτάτας διακοσμήσεις τῶν Ἰνδῶν, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ Κελτικῇ τέχνῃ καὶ ἐπὶ τῶν Περσικῶν ταπήτων, τῶν κατασκευαζομένων καὶ σήμερον ἐτι.

Τὰ ἀπομιμητικὰ σχήματα παριτωσὶ τὴν πραγματογραφικὴν ροπὴν τῆς τέχνης, λαμβανόμενα ἐκ τῆς φύσεως εἴτε ἐν πανομοιότυπῳ, εἴτε ἐν ἀναπαράγωγῇ, εἰς ἣν ἀποδίδεται μυστηριώδης τις σημασία. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὰ σχήματα

παρίστανται φυσικὰ καὶ συμβολικὰ. Τὰ ἀνθοειδῆ εἶναι τὰ μᾶλλον ἐν χρήσει, τὰ ἀπλούστερα δὲ τούτων συνεχῶς ἐπανατυπούμενα ἀποτελοῦσιν ὠραιότητα καὶ διακοσμητικώτατα σχέδια.

Τὸ κοινὸν σχῆμα μαργαρίτου εἶνε ἐν τῶν χαρακτηρηστικωτάτων ἀσσυριανῶν σχεδίων. Διάφορα δὲ σχέδια παρήχθησαν ἐκ τῶν διαφόρων τύπων τῆς ἀλκυος καὶ τοῦ βαθυμηδῶν ὑπανοιγομένου νυμφαίου κυανοῦ ἄνθους, βλαστάνοντος ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Τὰ ἐκ τῆς φύσεως ληφθέντα σχέδια ἔλαβον σημασίαν ἐμβληματικὴν, καθ' ἣν ἐποχὴν αἱ ἀνθρώπινοι σκέψεις ἐξεφράζοντο μᾶλλον διὰ συμβολικῶν σημείων ἢ διὰ τῆς γραφῆς. Τὸ ἄνθος τοῦ μυθολογουμένου λωτοῦ τῶν Ἑλλήνων, οὐτινος γευόμενοι ἐλησμόνον τὴν ἰδίαν πατρίδα, τὸ χαρακτηριστικὸν ἰδίᾳ τὴν ποικιλτικὴν τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Ἰνδῶν, ἦτο τὸ ἐμβλημα τοῦ ἡλίου. *Ἡ κατ' ἐπανάληψιν ἐν τούτοις ἀναπαραγωγὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ κυματοειδοῦς σχήματος τοῦ ἀρχικῶς παριστῶντος τὸ ὕδωρ μεταβάλλει, αὐτὸ εἰς σχέδιον συνθηματικόν, ὡς καὶ πάντα τὰ ἐμβλήματα, θρησκευτικὰ ἢ ἱστορικά, οἱ διάφοροι τοῦ σταυροῦ τύποι κτλ.

*Ἀπαραίτητος τῆς ἀναπαραγωγῆς σύντροφος εἶναι ἡ ἁρμογία τῶν χρωμάτων, ἥτις ποικίλλει τὰ ἀναπαράγομενα σχήματα. *Ἡ ἀντίθεσις ἐν τῇ ποικιλτικῇ παράγεται ἐκ τῆς ἐναλλαγῆς. Ἀντιτάσσει δύο διάφορα στοιχεῖα πρὸς μεῖζονα ἐκάστου τούτων ἐξερσιν: γραμμὰς ἀνωμάλους πρὸς ὀμαλάς, τὰ σκιερά πρὸς τὰ φωτεινὰ χρώματα. Ὑπάρχει βεβαίως μεγίστη ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν χρυσοῦν καὶ ἀργυρῶν ποικιλμάτων καὶ τῆς σκοτεινοῦ χρώματος ὀθόνης, ἐφ' ἧς συνεχῶς καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους καὶ κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους ἀποτυπῶνται τοιαῦτα.

*Ἄλλ' αἱ ἀντιθέσεις αὗται παράγουσι συνεχῶς θαυμάσια ἀποτελέσματα. Μεγίστη ὁμως ἀνάγκη νὰ καταβάλληται ὑπὸ τῆς τεχνίτιδος προσοχῆς μὴ ἢ ἀντιθέσεις κουράζῃ καὶ δυσάρεστος διαθέτῃ ἢ καταστρέφῃ τὴν ἐνότητα τοῦ ἔργου. Τὸ ἀντιθετικὸν χρῶμα ἢ σχῆμα δέον νὰ ἐρχεται ὡς ἐπιβοηθητικὸν τοῦ κυρίου σχήματος καὶ χρώματος χωρὶς νὰ προβάλλῃ ἀνταγωνιστικὰ δικαιώματα.

Τὸ ἀκτινοειδὲς παράγεται ἐκ τῆς συμμετρίας. Διαθέτει κανονικῶς τὰ διακοσμητικὰ σχήματα, ἅτινα συνεννοῦνται ἐπὶ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ κέντρου. *Ἡ φύσις παρέχει ἡμῖν τὰ ὠραιότερα σχέδια ἐν τῇ συμμετρικῇ διατάξει τῶν ἀκτινωτῶν ἀνθέων, μαργαρίτας, ἡλιοτροπίου κ. ἄ.

Ἡ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ὉΡΑ ΤΗΣ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘῶΝ

Αἱ μηδέποτε ἐξ ὑμῶν, φίλοι ἀναγνώστριαί, στιγμὴς τινὰς ἐκάστης ἡμέρας πρὸς καλλιέργειαν ἀνθέων διαθέσασι, πράξει ἤδη τὸ τοιοῦτον ἐν τῇ διαβεβαίωσει ὅτι δὲν θὰ μεταμελήσῃτε.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐωθινήν σας προσευχὴν, πρὶν εἰσεῖτε ὁ χρυσᾶκτιν ἡλιος μεταβάλλῃ τὴν ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων τῶν ἔνδρων καὶ τὴν ἐπὶ τῶν πετάλων τῶν ἀνθέων ὄρσον εἰς ἀδάμαντας μυρίους ἀναπάλοντας ἐν πολυχρῶμοις ἀναλαμπαῖς, ἐπιδόθητε εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀνθέων, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι τὸ τοιοῦτον ὑφὸ τῶν νοῦν πρὸς τὸν Ὑψιστον καὶ συνδέει ἡμᾶς πρὸς τὸ ὑπέρατον Ὄν διὰ θεληγῆτροῦ ἀνεκκαλήτου, διὰ κατανώσεως οὐρανίας. Ἐλέπουσά τις τὰ ἄνθη τῆς ἀναπτυσσόμενα, θάλλοντα καὶ ἀρωματίζοντα τὴν ἀτμόσφαιραν. τὴν δὲ τῶν δένδρων ἐξέλιξιν ἠρέμα καὶ βραδύως βαίνουσαν, διακρίνει ἀκατατάστως τὴν χεῖρα τοῦ Δημιουργοῦ, τὴν τῶσόν πανσόφως τὰ πάντα διατάξασαν, καὶ . . . . . λεληθότως συμμιγνύει πρὸς τὸ ἐωθινὸν τῶν πτηνῶν ἄσμα ἐγκάρδιον προσευχῆς, φόρον λατρείας καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὸν ἄπλοστον Πλάστην.

Ἰδιάζουσαν ὄντως τέρψιν καὶ ἡδονὴν αἰσθάνεται τις κατὰ τὴν

συλλογήν ἀνθέων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καλλιεργηθέντων, δι' ὧν φιλοτεχνῶν ἀνοδοδεύμας καὶ κοσμῶν δοχεῖα, πληροὶ τὴν οἶκον δόκλῃ-ρον λεπτῶν ἀρωμάτων καὶ μεθυστικῶν μύρων.

Μετὰ τὴν τὸσον εὐάρεστον ἄσπασον καὶ ἀφελίμον εἰς τὴν ὑγείαν πρωϊνὴν ταύτην ἐνασχόλησιν, μετὰ τὴν ψυχὴν ἐλαφροτέρην καὶ τὴν διανοίαν διαυγεστέραν, καὶ τὸ σῶμα ἀκμαίστερον ἐπιδίδεσθε μετὰ πλείονος ζήλου πρὸς τὰς καθημερινὰς ἐργασίας, ἀναπληροῦσαι οὕτω τὸν κατανάλωθέντα χρόνον πρὸς ποιήσασιν τῶν ποιητικῶν καὶ εὐσιτισθῶν ἀνθέων.

Εὐφροσύνη Κάρπου.

Ο ΘΕΤΟΣ ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Β'

Ὁ Γεώργιος ἦτο ὁ ὑγιέστερος καὶ ἐργατικώτερος τῶν ἀδελφῶν θέν ἡ ἀπουσία του ἐγένετο ἐπιεικὴ εἰς ἅπασαν τὴν οἰκογένειαν, ἰδίως δὲ εἰς τὸν Ἰωάννην, ὅστις, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρει τὸν σκληρὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ ἀδελφοῦ του, κατεβλήθη ὑπὸ ἐπιεικιδύου νόσου. Ἐκτοτε ἡ ἔνδειξ καὶ ἡ πείνα κατεβίβρωσκε τὴν δυστυχῆ οἰκογένειαν.

Ὁ Ἀντώνιος περιπειοῖτο τὸν ἀσθενῆ, προσλάμβανε τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ καὶ παρηγόρει τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφάς του· ἀλλὰ τί ἠδύνατο οὗτος ἀπέναντι τῆς σκληρᾶς ἀρχημοσύνης; Ἡμέραν τινα, ἐνῶ ἐκχέθη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, τὸν ἐπλησίασε γειτόνισσά τῆς καὶ ἡ καὶ εὐλόγησε, καὶ συνομιλοῦσα μετ' αὐτοῦ τῷ εἶπεν, ὅτι ἦτο ἕκθετον παιδίον, ἀντραφέν ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς, ἀλλ' ἀπερισκέπτου Μάρως, καὶ τέλος δι' ἦτο φορτίον ἀνωφελὲς διὰ τὴν υἱοθετήσαν αὐτὸ οἰκογένειαν. Οἱ λόγοι ἐκείνοι ἦσαν σκληρότεροι τοῦ θανάτου.

Ἡ τρυφερά του καρδία κατεπαράχθη καὶ θλιβεροὶ λογισμοὶ ἤρχισαν νὰ ταράττωσι τὸ πνευμὰ του. Ἐπάσχε τὸ δυστυχὲς παιδίον ὑπέφερε σκεπτόμενον, ὅτι ἕνεκα τῆς ἀδυνατοῦ κράσεως αὐτοῦ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀμείψῃ ἀναλόγως τὴν ἀγαθὴν Μάρων. Ἀπᾶξ ἔτι ἀπειρήθη νὰ καλλιεργήσῃ τὴν γῆν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του ταχέως ἐξητλήθησαν, καὶ ἔπεσαν ἐπ' αὐτῆς, ἣν δὲν ἤλιπιζε νὰ γονιμοποιήσῃ διὰ τοῦ ἰδρύτου τοῦ προτάπου αὐτοῦ ὡς οἱ λοιποὶ ἄνδρες. Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς σφοδρὸς πυρετὸς δὲν τῷ ἀφῆκε στιγμήν ἀναπαύσεως· πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἠγέρθη σύννοος, γαληνιαῖος· εἶχε λάθει ἀπόφασιν.

Ἀπᾶτα ἡ οἰκογένεια ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ ἰνα καλλιεργήσῃ τὸν ἄγρον καὶ ὁ Γεώργιος, ὅστις εἶχεν ἀναλάβει, ἐπεθύμει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ· ἔλαβον μετ' ἐκῶτων τὸ λιτὸν πρόγευμά των διὰ νὰ ἐπανέλθωσι τὸ ἔσπερας.

Ἡ Μάρω παρατηρήσασα τὴν ἀδιαθεσίαν τοῦ Ἀντωνίου τὸν ἠσπᾶσθη τρυφερῶς, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ μένῃ ἐν τῇ καλύθῃ.

Μείνας μόνος ἐρρήθη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν του, χύων θερμὰ δάκρυα. Ὡ μῆτερ μου! ἀδελφὰ καὶ ἀδελφοί μου! ἀνέκραξε, ποτὲ δὲν θέλετε μάθει εἰς ποῖον βλαβῆ-μόνον σὲς εὐνοῦμαι τὸ πτωχὸν παιδίον, δι' ὃ τόσας θυσίας ἐκίματε. Ἰσως ἡ ἀπομακρυνσις μου θεωρηθῆ ἀγνομία μου. Ἀλλὰ... Τὸ θάρρος αὐτοῦ ἤρχισεν ἐκλείπειν, καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔμειναν ἔκστατοι.

Ἐν τούτοις, ἐπανέλαβε μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ἐκ τῶν λυγμῶν, θὰ ἤμην νὰ ἐλευσίντερον πλάσμα τῆς γῆς, ἂν ἔσπερον νὰ κα-ταχρησθῶ περισσότερο τὴν ἀγαθότητα ὑμῶν, καὶ ἐπειδὴ οἱ βραχίλο-νός μου εἶναι τόσον ἀδύνατοι, ὥστε οὐδέποτε θὰ δυνήθωσι νὰ γείνωσι χρήσιμοι, δὲν θέλω ἐξακολουθήσει νὰ αὐξάνω τὸ φορτίον, ὅπερ σᾶς καταβρῦνει.

Ὁμιλῶν οὕτως, ἔλαβε σάκκον, ἐν ᾧ ἔθηκε τὰ φορέματα αὐτοῦ καὶ τινὰ ἀπολιθώματα ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς συλλογῆς του, μέρος τῶν βοτάνων καὶ τὰ ὀλιγόριμα σπάνια νομίσματα, ἃ εἶχε συλλέξει, ἔλαβε πρὸς τούτοις καὶ ἀγρίαν περιστέρην, ἣν εἶχε συλλέξει πρὸ τινῶν ἡμερῶν. Ἀφᾶ ἐφωδίσθη μετὰ τὸν ἄγρον ἔστρου καὶ ἔδωκε κόκκους κριθῆς εἰς τὴν μέλλουσαν σὴν τροφὸν του, ἔριψεν ἔνδοξον βλέμμα εἰς τὴν πτωχὴν καλύθην, ἣν ἠτοιμάζετο νὰ ἐγκαταλείψῃ.

Χαῖρε, εἶπε, πτωχὴ στέγη, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διήλθον πολὺ σκληρῶς, συγχρόως δὲ καὶ γλυκεῖας στιγμὰς. Χαῖρετε, ἀδελφοί μου, ἀδελφὰ μου, καλή μου παιδικωγὰ, μίνα μου! καλή μου μαυθὴ! Θέ-λετε μετ' ὀνομάσει ἀγνώμων! Ἐγὼ ἀγνώμων! Πλὴν πιστεύσατέ το, ἀνάγκη πᾶσα ὁ λογισμὸς οὗτος νὰ στερεώσῃ τὰ δάκρυά σας, νὰ κα-ταπραύνη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μετ' ἰδῆτε.

Λυγρὰ δέσχεψε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, καὶ ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις του ἐκλείπουσας, ἐγονυπέτησε καὶ παρεδόθη εἰς βραχείαν, ἀλλ' ἐνθήμερον προσεχῆν ἠγέρθη γαληνιαῖος, ἀγογγύστως καὶ ἐξήλθε τῆς καλύθης, ἔβων τὰς παρείας βεβρηγμένας ἀπὸ δάκρυα. Τὸ ἔσπε-ρας ἐπανέλαβεν ἡ Μάρω μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς καὶ εὐροῦσα τὴν καλύθην ἔκρημον, ἐξέβαλεν ἄλλους κρηγῆν.

— Ὡ, ὁ μικρὸς ἀχάριστος! ἀνέκραξεν ἡ πτωχὴ μήτηρ, δὲν μὲς ἠγάπα, ἐπειδὴ μὲς ἐγκατέλειπον οὕτω! Ὅχι, μίνα, ἔλεγον τὰ παι-

διά, δὲν ἦτο ἀχάριστος, μὴ τὸ πιστεύσῃς! μὲς ἠγάπα! εἶνε κἄτι ἀνεξήγητον. Καὶ τί μέλλει νὰ γίνῃ τὸ πτωχόν, ἐξακολουθήσαν, ἀ-δύνατον, ἀσχημον, κακοκαυμμένον, θὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν εἰς κάμειαν γωνίαν!

Ἡ ἰδέα αὕτη ἐδιπλασιάσε τὴν λύπην ἀπάσης τῆς οἰκογενείας· ἀπεφάσισαν δὲ ἅμα ὡς ἐξημερῶν νὰ ὑπάγωσιν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ φυγάδος. Εὐθὺς δὲ τὰ χαράγματα ἐξήλθον εἰς ἀναζήτησίν του, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τῶν ὑπῆρξαν μάταιαι. Μαθόντες οἱ γείτονες τὴν δρα-πέτειαν τοῦ παιδίου ἐκήρυξαν αὐτὸ δημοφῶνως ἀχάριστον. Μόνος ὁ ἐφημέριος μὴ δυνάμενος νὰ ἐνοήσῃ τὸ αἴτιον τῆς φυγῆς αὐτοῦ ὑ-πεστήριξεν ἐνώπιον πάντων, ὅτι καρδία πλήρης εὐγενῶν καὶ θρησκευ-τικῶν αἰσθημάτων, ὡς ἡ τοῦ Ἀντωνίου, δὲν ἦτο ἐπιδεικτικὴ ἀγνο-μοσύνη.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ μικρὸς Ἀντώνιος, οὐ σκοπὸς ἦτο νὰ με-ταβῆ εἰς Ἀθήνας, διηυθύνετο πρὸς μεσημβρίαν σταματῶν ἀπὸ και-ροῦ εἰς καιρὸν διὰ νὰ ἀνανεύσῃ τὰς ἐκλείπουσας δυνάμεις αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπέφυγε τὰ μικρὰ χωρία, ἅτινα εὐρίσκοντο καθ' ὅδον, φοβούμενος μὴ συναντήσῃ γινώριμόν τινα. Τέλος μετὰ πολυήμερον ὁδοπορίαν, ἐ-φθάσεν εἰς τὴν ὠραίαν πόλιν, ἣν ἐξέλεξε. Ἡ ἀσχημία του ἤρξανεν ἔτι περισσότερον ἕνεκα τῆς ἐλευσίνης του ἐνδομασίας· τὰ ῥάκη τὰ καλύπτοντα τὸ φιλάσθενον σῶμά του, τὸ χονδροειδὲς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς καταβαίνον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τὰ κατεσχημένα σανδάλια του καθίστων αὐτὸν ζυσειδέστατον.

Φθάσας εἰς Ἀθήνας μόλις ἠδυνήθη νὰ εὐρῆ καθίσμα νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν ὠραίαν σύντροφόν του· ἐξήπλωσε πλησίον αὐτῆς τὰ σπᾶ-νια νομίσματά του, τὰ ὀρυκτά του. Ὁρθίος δὲ πλησίον τοῦ θησαυ-ροῦ του ἔλαβεν ἐπὶ τῆς χειρὸς τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, καὶ μετ' ὀφθαλμοῦς πλήρεις δακρύων, μετὰ παρείας ἐρυθρᾶς ἐκ τῆς αἰδοῦς πε-ριέμενε τὴν βοήθειαν τῶν διαβατῶν.

Καλὸς τις ἐργάτης διαβατῶν ἔριψεν εἰς τὸν μικρὸν νομισμὰ τι· τὸ παιδίον τὸν ἠύχαριστησε διὰ βλέμματος τότε ἐκφραστικοῦ, ὥστε ὁ καλὸς τεχνίτης συγκινηθεὶς ἐλυπήθη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ περισσότερο.

Μετ' ὀλίγον πλήθος ἀέργων συνήροισθη περὶ τὸν πτωχόν Ἀντῶ-νιον, ἵνα θαυμάσωσι τὴν μικρὰν περιστέρην, δυστυχῶς ὅμως ἀστυ-νομικὸς ὑπάλληλος παρατηρήσας τὸ πλῆθος διέλυσεν αὐτό· καὶ πλη-σίσας εἶπεν ἀποτόμως πρὸς τὸν μικρὸν ξένον:

— Ποῖος σοὶ ἐπέτρεψε νὰ ἐμποδίσῃς διὰ τὸν ἀχρηστῶν τούτων πραγμάτων τὸ καθίσμα δημοσίου περιπάτου; λάβε τὴν ἀθλίαν σου πραγματείαν, ἵνα μὴ σοὺ συντρέψω τὴν κεφαλὴν.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸ παιδίον, ἔριψε διὰ τοῦ ποδὸς τὸν πολυτίμον ἠθασαυρόν του.

Ἐν τούτοις ἄνθρωπός τις, οὐτινος τὸ ἐξωτερικὸν ἐνέφανεν εὐγε-νεϊαν, μάστις τῆς σκηνῆς γενόμενος πλησίασας εἶπε λέξεις τινας εἰς τὸ οὖς τοῦ κλητῆρος, ὅστις ἀπήγγελε διὰ βαθεῖας ὑποκλίσεως καὶ ἔκρυψεν ἵνα βοηθήσῃ τὸν μικρὸν Ἀντώνιον νὰ συναξῇ τὰ διασκορ-πισθέντα.

— Μικρὸ μου φίλε, τῷ εἶπεν ὁ ξένος, ποῦ εὐρες τὰς θυμασίας ταύτας ἀπολιθώσεις;

— Εἰς σπῆλαιόν τι τοῦ ὄρους, καλέ μου Κύριε, καθὼς καὶ αὐτοὺς τοὺς πυρίτας ἦσαν διὰ τὸ νόμισμα τοῦτο τοῦ Ἀυγούστου, καὶ τὸ δεύτερον, ὅπερ εἶναι πολυτιμώτερον τοῦ πρώτου, ἐπειδὴ φέρει τὸ ἔτος τῆς ἀναβάσεως τοῦ Ἀννίβη ἀπὸ τῶν Ἀλπεων, τὰ εὐρον εἰς τὸν ἄγρον, ὃν καλλιεργοῦσιν οἱ ἀδελφοί μου.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐπροξένησε τσαυτὴν ἐκπλήξιν εἰς τὸν ξέ-νον, ὥστε ἱκανὴν ὥραν ἐθεώρει τὸ παιδίον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡς μὴ πιστεύων ὅτι ἤκουσεν. Μετὰ ταῦτα λαβὼν τὴν συλλογὴν τῶν βοτάνων, ἃ εἶχε θέσει ὁ Ἀντώνιος ἐπὶ τοῦ καθίσματος, καὶ ἐξέτασας τὸ παιδίον ἔμεινεν ἐκστατικὸς ὅτε ἤκουσεν αὐτὸ προφῆρον τὴν ἐπιστημονικὴν ὀνομασίαν ἐνός ἐκάστου.

— Τέκνον μου, τῷ εἶπε, μετὰ προξενεῖς μεγίστην ἐκπλήξιν· εἶσαι πρὸ πολλοῦ εἰς Ἀθήνας;

— Ἀπὸ τινῶν ὥρων μόνον.

— Ποίος πατρίδος εἶσαι;

— Εἶμαι ἀπὸ ἐν μικρὸν χωρίον κείμενον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὑμηττοῦ.

— Διατί ἀφῆκες τὸ χωρίον σου;

— Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ μου εἶναι χήρα καὶ πολλὴ πτωχὴ, καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν μοὶ παρέσχε βραχίονας ἰσχυροὺς καὶ καλλιεργῶ τοὺς ἄγρους, ἐσκέφην νὰ ἔλθω εἰς Ἀθήνας, ὅπως εὐρὼ ἄλλον πόρον ζωῆς.

— Θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς; θέλεις νὰ μένῃς πλησίον μου;

— Ναί, Κύριε, ἀπήγγελε τὸ παιδίον.

Ἀκολουθῶν τὸν νέον προστάτην του ὁ Ἀντώνιος ὠδηγήθη εἰς ὠραίαν καὶ πλουσίαν οἰκίαν, πολυτελῶς διασκευασμένην. Ὁραία δεκαεξέτης νεῆσις ἔβραμε πρὸς τὸν προστάτην του, τὸν ἠσπᾶσθη τρυφερῶς, καλοῦσα αὐτὸν πατέρα. Ἐκεῖνος δὲ, κεκμηκῶς ὢν, τῷ εἶπε, δεικνύων τὸ δύμορφον παιδίον:

— Κόρη μου, εἰς σὲ ἔπιερῶν τὸν πολυτίμον τοῦτον ἠθασαυρόν. — Ὡ! πατέρ μου, ὅποιος παράδοξος ἠθασαυρὸς! εἶπεν ἡ νέα· τὸ παιδίον τοῦτο εἶναι ἀποτρόπαιον. Μήπως θὰ τὸ θέσητε μετὰξὺ τῆς περιέργου κινεζικῆς συλλογῆς σας;

— Τέκνον, εἶπεν ὁ πατὴρ μετ' αὐστηρότητος, μὴ διμυλεῖς οὕτω, διότι θὰ μοὶ δώσῃς νὰ ἐνοήσω ὅτι ἡ καρδία σου εἶναι τόσον σκληρὰ, ὅσον ἡ κεφαλὴ σου ἐλαφρὰ· δύνασαι νὰ χλευάσῃς οὕτω πως πτωχὸν παιδίον ἀποθνήσκον τῆς πείνης;

Οἱ λόγοι οὗτοι πᾶρυτα ἠλάττωσαν τὴν φειδρότητα τῆς νέας.

— Ἐγὼ ἄδικον, πατέρ μου, εἶπεν ἡ ἐνόμιζον ὅτι μοὶ φέρετε τὴν δυσειδῆς τοῦτο πλάσμα χάριν διασκεδάσεως· ἀλλὰ τώρα ἐνοῶ· ὅτι ἔχει χρεῖαν προστασίας.

Ἐλαβε τότε τῆς χειρὸς τὸ παιδίον, τὸ ὠδήγησεν εἰς τὸ ἐστια-τόριον, καὶ τῷ προσέφερεν ἔψωνον καὶ καλὴν τροφήν.

Ὁ κ. Μ., ὁ νέος προστάτης τοῦ μικροῦ Ἀντωνίου, ἦτο υἱὸς μονογενῆς βαθυπλοῦτου ἐμπόρου καὶ κτηματιοῦ τῆς Κορίνθου· γι-νόμενος κάτοχος τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ πατρὸς του, ἀποκατε-στάθη ἐν Ἀθήναις ζῶν πολυτελῶς.

Κλειὺ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνείθεσε τὴν πα-ρουσίαν τοῦ Ἀντωνίου, οὐτινος ἡ εὐφροία τὴν ἠύχαριστεν πολὺ. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς παῖς, εἶχε τόσον μεταβληθῆ ἕνεκα τῆς πολυτελοῦς ἐν-δομασίας του, ὥστε ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς Ἀθήνας ἔξιν τῶν ἠθασαυρῶν νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ τις.

Ἐπεται συνέχεια Ἐλένη Σιελῆ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΜΗΤΕΡΑ

Ἡ φιλόστοργος μήτηρ πρὶν ἢ εἰσεῖτι τὸ μελλογένητον αὐ-τῆς ἴδῃ τὸ φῶς προετοιμάζει μετ' ἀγάπης τὴν ἀγνὴν καὶ λευ-κὴν κοιτίδα, ἐν ἣ θὰ ἀναπαύσῃ τὰ τρυφερά του μέλη. Ἐκλέ-γει μετὰξὺ τῶν μελλόντων νὰ περιβάλλωσι τὸ δημιουργημά τῆς ἀντικειμένων τὰ ἀπαλώτερα καὶ τρυφερώτερα χρώματα, ἵνα μὴ ἀτυχῆς ἀντίθεσις καταστρέψῃ τὴν ἁρμονίαν καὶ ἐνό-τητα, ἣν ἡ ὄψις τοῦ τρυφεροῦ νεογνοῦ προξενεῖ. Ἀπομακρύνει ἀπὸ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ ἐνδαιτιήματος πᾶν ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν καταγωγὴν τοῦ ἰσοθέου ἀγγέλου, τοῦ ἀποπνεόντος τὴν ἀθωότητα τοῦ Χερουβίμ, πᾶν ὅτι ἀποτόμως προδίδει τὸν ὕλισμόν καὶ τὴν ματαιότητα, εἰς ἣν μοιραῖος καὶ αὐτὸ θὰ ὑποπέσῃ. Ἀγαπᾶ νὰ ἐξιδανικεύῃ τὸν οἶκόν της, νὰ ἐξαγνίζῃ πάντας ὅσοι θὰ περιβάλλωσι τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας της, ὅπως μὴ πνοὴ βέβηλος ἢ βλέμμα βάσκανον κηλιδώσῃ τὴν παρθενικὴν ἐκείνην τῆς ἀγνότητος καὶ ἀθωότητος εἰκόνα.

Καὶ ἀληθῶς οὐδὲν εὐγενέστερον καὶ ἰδανικώτερον τοῦ παι-δικοῦ κοιτῶνος κατὰ τὰς πρώτας τῆς γεννήσεως τοῦ νεογνοῦ ἡμέρας, ἐνόσφ ἡ μήτηρ μόνη μεριμᾶ περὶ αὐτοῦ, ἐνόσφ μί-οθιοι χεῖρες δὲν ἀναλάβωσι νὰ βοηθήσωσιν αὐτὴν εἰς τὸ δυ-σχερὲς τῆς σωματικῆς καὶ ἠθικῆς διαπλάσεως ἔργον.

Πλὴν ἀτυχῶς ἀδύνατος ἀποβαίνει σήμερον, ὑφ' ἃς ζῶμεν περιστάσεις, ἡ ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ μόνης ἐπιτελεσις τοῦ ὠραίου τούτου καθήκοντος. Τροφός, ὑπηρετρία ἢ παιδαγωγός, φέ-ρουσα ὅλα τὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα ἐλαττώματά της, κατα-λαμβάνει συνεχῶς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ μικροῦ τὴν θέσιν τῆς μητρὸς, προβαλλομένη οὕτω ἀνά πᾶσαν στιγμὴν, ζῶν πρὸς ἀπομίμησιν παράδειγμα.

Ὁ παιδικὸς κοιτῶν μεταβάλλεται ἤδη εἰς μικρόκοσμον, ἐν ᾧ πᾶσαι αἱ κακίαι καὶ ἀδυναμίαι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως διεισδύουσι λάθρα, διαφιλονικιοῦσαι ἀμοιβαίως τὸ γέρας τῆς κατακτήσεως τοῦ μικροῦ.

Μετὰξὺ τῶν πρώτων ἐλαττωμάτων, ὧν ὁ παῖς πίπτει θύμα, εἶναι ἡ κολακεία, ἣν ἐκ συμφώνου σχεδὸν μήτηρ καὶ τροφός φαίνονται διδάσκουσαι αὐτόν. Ἡ τροφός ἵνα εὐαρεστῇ εἰς τὴν μήτερα κολακεῖ· πᾶσαν τοῦ μικροῦ ἰδιοτροπίαν, ὡς κολα-

κεῖται καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα. Ἡ μήτηρ πράττει τὸ ἴδιον ὑπὸ διαφόρων αἰσθημάτων ὀρωμμένη. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ μικροῦ εἶναι πάντοτε τὸ αὐτό. Αἰσθάνεται, ἐννοεῖ τοῦτο, ὅτι ἵνα σὺ ἀποκτήσῃ ὅ,τι θέλει δέον νὰ διαθέσῃ τοὺς περὶ αὐτὸν εὐνοϊκῶς, κολακεῶν πᾶσαν αὐτῶν ἀδυναμίαν.

Καὶ ὡς ἡ μήτηρ κολακεῖ αὐτό, ἵνα τὸ πείσῃ νὰ παύσῃ ἀπαιτοῦν τι ἢ κλαῖον ἢ ζητοῦν νὰ φάγῃ ὅ,τι δὲν πρέπει, οὕτω καὶ αὐτὸ ἀρχεται κολακεῖον τὴν μητέρα ἢ τὴν τροφὸν πρὸς ἐπιτελεσιν τῆς ἐπιθυμίας του. Οὕτω βλέπετε τὸν μικρὸν ἐπιτήδειον ἐναγκαλιζόμενον τρυφερῶς τὴν μητέρα, διακηρύτ-τοντα ὅτι ἐκείνη εἶναι ἡ καλλίτερα μαμὰ τοῦ κόσμου, κατα-φιλοῦντα τὰς χεῖρας καὶ τὸ στόμα καὶ τὰς παρείας της, καὶ μετὰ τὸν τρυφερὸν καὶ πονηρὸν τοῦτον πρόλογον ζητοῦντα τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ὅπερ σπανίως ἢ συγκεινημένη ὑπὸ τῶν θωπειῶν μήτηρ δύναται νὰ ἀποποιηθῇ. Εἶναι τόσφ δύσ-κολον εἰς μήτερα νὰ ἀποποιηθῇ ὅ,τι τῇ ζητεῖται μετὰξὺ δύο παιδικῶν φιλημάτων.

Ἐχομεν ἐν τούτοις πεποιθήσιν, ὅτι ἐάν ἡ μήτηρ ἐγνώριζε πόσον ἡ κολακεία διαστρέφει τὸν χαρακτήρα τοῦ τέκνου της καὶ διαφθείρει τὸ εὐγενὲς τῆς τιμῆς καὶ ἀξιοπρεπείας αἰσθημα, ἤθελε δυνήθῃ νὰ ἀντιτάξῃ ἀπάθειαν καὶ ἀδιαφορίαν εἰς τὸ δέ-λεαρ τῶν κολακευτικῶν θωπειῶν του, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ φανῇ ἐνοήσασα τοῦτο. Δὲν πρέπει ὁ παῖς νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ μήτηρ ἀμφιβάλλει περὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς καρδίας του, ἀλλὰ νὰ πεισθῇ ὅτι αἱ θωπεῖαι του δέον νὰ μὴ ἔχωσι χαρακτήρα ὀπισθοβουλίας, ἀλλ' οὔτε νὰ ἔχωσιν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πλήρωσιν ἐπιθυμίας, ἣν προγενεστέρως τῷ ἀπεποιήθησαν.

Ἡ πρωτίστη τῶν ἀρετῶν, ἣν ὀφείλομεν νὰ ἐμπνεύσω-μεν εἰς τὴν παιδικὴν καρδίαν, εἶνε ἡ εἰλικρίνεια καὶ πᾶν ὅτι δύναται νὰ ἐξοικωίσει αὐτὸ πρὸς τὸ ποταπότατον τῶν ἐλαττω-μάτων, τὴν κολακείαν καὶ ὑπόκρισιν, δέον νὰ ἀπομακρύνωμεν αὐτοῦ μετὰ πάσης δυνάμεως.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Φιλολογικὰ Μελετήματα. Ὑπὸ τοῦ κ. Στα-ματιοῦ Δ. Βάλλῃ ἐξεδόθη ὠραία φιλολογικὴ πραγματεία, περιλαμ-βάνουσα τὰς ἐξῆς ἀξιολόγους μελέτας: Τὸ ἀρχαῖον περὶ τοῦ Ἰβύ-κου διήγημα, περὶ τῆς Οἰκίας τοῦ Σωκράτους, περὶ μεταφράσεως ποιητῶν, περὶ τριῶν στίχων τοῦ Δάντου, περὶ τοῦ διστίχου τοῦ ἦρωος Ἀθανασίου Διακού καὶ τὸ Χάινι τῆς Γραβιζῆς τοῦ Ζαλοκώστα. Ὑφου-γλαφρὸν καὶ καλλιπέες, ἰδέαι ὠραῖαι καὶ πρωτότυποι, χάρτης ἐλα-ρετος καὶ καλλιτεχνικὴ ἐκτύπωσις καθιστῶσι τὸ ἔργον τοῦτο ζῆλον ἰδιαιτέρως συστάσεως. Τιμᾶται δρ. 2.

Π ὡ ς ἀ π ο κ τ ᾶ τ α ἰ ὅ π λ ο ὕ τ ο ς ; Τίς δὲν θ' ἀποφασίσῃ νὰ θυσιάσῃ 50 λεπτά, ὅπως ἀποκτήσῃ τὸ πολυτίμον τοῦτο ἐγγερί-διον, παρ' οὐ θέλει διδαχθῇ τὴν τόσον δύσκολον τέχνην τῆς ἀποκτή-σεως πλούτου. Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ε-στίας» ἀντὶ 50 λεπτῶν.

Ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων τῆς ἐν Πέραν Φιλοπώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν Ἀδελφότητος ἀναπεκρήθη πληρέστατα εἰς τὸν εὐγενῆ καὶ φιλόδηρον αὐτῆς σκοπόν. Ὅτι εἰ μετὰ μεγάλῃ δραστηριότητος καὶ ζήλου ἐργάζονται αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει κυρία ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν εἰσπραξέων αὐτῶν τοῦ λήξαντος ἔτους, ἀνερχομένων εἰς λίρας τρυκίικας 3,198 καὶ 58 γρόσια, ἐνῶ αἱ δαπάναι περιορίσθησαν εἰς 2,893 λίρας καὶ 65 γρόσια. Ὡστε ἔχουσι καὶ περισσεύμα ἐκ 304 ληρῶν καὶ 93 γρο-σια. Μένει ἤδη εἰς τὴν ἀναγκώστριαν νὰ ἐνοήσῃ πόσοι ἀσθενεῖς, γυμνοὶ, πεινῶντες καὶ ἐγκαταλειμμένοι ἐν τῇ μεγαλόπολει ἐκείνη ἔτυχον ὑποστηρίξεως καὶ περιθάλψεως παρὰ τῆς ἐν λόγῳ Ἀδ

Ελληνική Βιβλιοθήκη. Έξεδόθη και το βον τεύχος του πρώτου πρωτοτύπου μυθιστορήματος του κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Η Πάτη και το φωνόγραφο. Η περιφανής αιδώς Πάτη ενήγαγεν εις το δικαστήριον της Νέας Υόρκης ιδιοκτήτην φωνογράφου. Στις σενέλεξε εν τῷ φωνογράφῳ του διάφορα μουσικά τεμάχια, ψαλέντα κατὰ καιρούς ὑπὸ τῆς κ. Πάτη εἰς Ἀμερικὴν καὶ περιηγούμενος τὰς διαφόρους πόλεις ἐκμεταλλεύεται οὕτω τὸ ἔνθεον τῆς αἰδοῦ ὄργανον. Τὴν πρῶτην ταύτην ἐχαρακτήρισεν ὁ συνήγορός της ὡς συναγωνισμὸν παράνομον, ὁπόθεν καὶ ἡ ἐν λόγῳ περίεργος δίκη.

Φυσιολογία τῶν ὀνύχων. Ἀφοῦ οἱ φυσιολόγοι ἠσχολήθησαν ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς φυσιολογικὰς μελέτας τοῦ κερταίου, τῆς ρινόσ, τῶν ὀφθαλμῶν, ἤδη κατῆλθον καὶ εἰς τοὺς ὄνυχας, παρ' ὧν ἐξήκουσι τὰ ἐξῆς φυσιολογικὰ συμπεράσματα: Ὀνυχες μακροὶ καὶ λεπτοὶ προδίδουσι φαντασίαν καὶ ποιήσιν, ἔρωτα πρὸς τὰς τέχνας καὶ ἀκνηρίαν.

Μακροὶ καὶ πλατεῖς ἀποδεικνύουσι λογικὴν, φρόνησιν καὶ πᾶσαν σοβαρὴν ιδιότητα τοῦ πνεύματος. Πλατεῖς καὶ σιμοὶ, ὄργην, αὐθάδειαν, ἀντιλογίαν καὶ πείσμα. Ρόδινοι, ἀρετὴν, ὑγείαν, εὐτυχίαν, θάρρος, φιλελευθερίαν. Κυρτοὶ, ὑποκρισίαν καὶ σκληρότητα. Μαλακοί, ἀδυναμίαν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν. Ὀνυχες κοντοὶ καὶ βαθέως κεκομμένοι, βλακίαν καὶ ὀνυχίαν.

Νέον στάδιον διὰ τὰς γυναῖκας. Ἡ δεσποινὶς Νέλλυ Πάττερσον, εὐειδεδεσμένη νεανὶς ἐκ Μονκαρμὲλ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, μετὰ τετραετίης σπουδῆς κατηρτίσθη τελεῖα μηχανογράφος. Καὶ σήμερον ἐργάζεται εἰς μέγα μηχανουργεῖον, ὑπερέχουσα παντὸς ἔργου κατὰ τὴν δεξιότητά της ἢ ἐπιτελεῖ τὸ ἔργον της.

Πρὸ τετραετίας ἡ δεσποινὶς Νέλλυ ἀπεφάσισε νὰ ἐκμάθῃ ἐπιστήμην τινὰ ἢ τέχνην, ὅπως κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἀλλ' ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν βεῖ τὰ ἐπαγγέλματα τὰ ὅποια ἀκολουθοῦν αἱ γυναῖκες εἶναι στενά καὶ περιορισμένα, καὶ ὅτι τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς μόνην τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν μηχανικὴν. Καὶ δίχως νὰ διστάσῃ ἀπαφάσισε νὰ γείνη μηχανογράφος. Ὅπερ καὶ ἐγένετο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν. Δ. Κ. Πειραιῶ. Ἀνεπιτυχές. Εἶναι ἡ δεκάτη φορά, καθ' ἣν λαμβάνομεν στίχους σας. Χαρακτηθῆτε ἀπὸ τὴν ποιήσιν, καὶ ἐπιδοθῆτε εἰς ἄλλο τι πεζότερον. Δὲν ἀρκεῖ ἡ παράκλησις σας καὶ ἐπιθυμία μας νὰ σῆς εὐχαριστήσωμεν, ἵνα τοὺς δημοσιεύσωμεν. Ἀνάγκη νὰ ἔχωσι καὶ ἄξιαν τινά.—Κον. Ι. Στ. Βερδιδιάνου. Ἐπιστολὴ μετὰ συναλλαγμικῆς ἐλήφθη. Ζητούμενας πληροφορίας διαβιβάζομεν δι' ἐπιστολῆς.—Καν. Εὐ. Μπ. Χαλκιδεῶ. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν ἐγγράφομεν εὐχαρίστως εἰς τὸ «Saison». Καν. Ε. Κ. Ἀθηναῶ. Ἐὰν οἱ συνδικαιτημένες εἶναι πάντες ἄνδρες καὶ νέοι, σερβίρεται πρώτη ἡ οἰκοδεσποινίς. Ἐὰν ὑπάρχῃ μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ γέρον προσφέρει πρὸς ἐκείνον, ὅστις ἄλλοι νὰ ἀποποιηθῇ. Ἐὰν εἶναι ἄνθρωποι ἄλλοι καὶ δὲν ἐννοοῦν τοιαύτας λεπτότητας, σερβίρετε πρῶτον αὐτοὺς ἵνα μὴ σῆς παρεξηγήσωσι.—Κουρ. Κ. Α. Ε. Βωλον, καὶ Α. Κ. Νάυπαιον. Ἐλήφθησαν. Νέαι συνδρομητικαὶ ἐνεγράφησαν.—Κον. Στ. Β. Ἀλεξανδρείαν. Ἐπισπεύσατε εἰσπράξεις, διότι ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων.—Κον. Ἐμ. Ρ. Σόρον. Δρ. 25 ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.—Κον. Β. Α. Κ. Αττούνα. Νέαι συνδρομητικαὶ ἐνεγράφησαν. Μορῆς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν. Κ. Μ. Πύργον. Βεβαίως καὶ αἱ νεανίδες φέρουσι ταινίας μικρὰς τῶν πλῶν, ἄς δένωσι περὶ τὸν λαϊκόν.—Καν. Ε. Β. Α. Βόρον. Δὲν δυνάμεθα νὰ σῆς προμηθεύσωμεν τόσα πράγματα, διότι δὲν ἔχομεν γραφεῖον προμηθειῶν. Αἰτ' τὰ ζητούμενα βιβλία προσπαθήσωμεν.—Καν. Αἰ. Θ. Μασσαλίαν. Δὲν ἐγνωρίζομεν οὔτε ὅτι εἴχετε τὴν δύναμιν, ἀλλ' οὔτε τὴν θέλησιν. Ἐπιφυλαχθῆτε διὰ μεταφορὰν ἄλλου ἔργου.—Καν. Ε. Π. Κ. Ἀλῆμας. Δὲν εἶναι ἡ ἐτοχὴ κατὰλληλος, διότι οὔτε χοροὶ δίδονται, ἀλλ' οὔτε τοιαῦτα χρώματα φέρονται εὐκόλως τὴν ἡμέραν. Ἄλλως εἶναι καὶ πολὺ ἀκριβέ.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κολοκυθία με πικράν. Κόψατε τὰ κολοκυθία εἰς φέτες καὶ τηγνίζετε με βούτυρον. Ἰδιαιτέρως κατασκευάζετε σάλτσαν με

ντομάταν καὶ βούτυρον καὶ ζύετε ἀρετὸν τυρὶ παρμιζάνας. Θέτετε ἐντὸς καρδίνας κατὰ σειράς κολοκύθια, ἐπ' αὐτῶν σάλτσαν καὶ μετὰ ταῦτα τυρὸν δύο ἢ τρεῖς σειράς. Θέτετε ἐπὶ ἑλαφρῆς πυρᾶς, καὶ εἰς τὸ σκέπασμα τῆς καρδίνας ἀλίγους ἀνημμένους ἔνθρακας, ἀφίνατε νὰ δέσουν καὶ σερβίρετε.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατασκευὴ πάγου κατ' οἶκον. Θέσατε ἐντὸς μεγάλου εὐρυστόμου ὑαλίνου δοχείου, ἔστω καὶ ποτηρίου, ὕδωρ, βρέξτε καλῶς ἐν τεμάχιον βμβάκος ἐντὸς αἰθέρος καὶ τρίβετε διὰ τοῦ βμβάκος τούτου ἔξωθεν τὸ ποτήριόν σας. Τὸ ὕδωρ βαμμηδὸν καὶ κατ' ἀλίγον ἀποκρυσταλλοῦται.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Μεταξὺ ἄλλων τυπογραφικῶν παροραμάτων παρεμφουσάντων ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 166 φύλλῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» εἰς τὸ περὶ «Παστάδος» ἔρθρον, ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς τελευταίοις τρισὶ στίχοις τυπογραφικὰ λάθη μεταβάλλοντα ὅλως τὴν σημασίαν τῆς ἐν λόγῳ μελέτης.

Ἐν τῷ α'. στίχῳ ἡ φράσις ἀνὰ προταθῶν αἰ ὀνομασίαι τῆς στολῆς ἐνδύματα κ. τ. λ. δέον νὰ ἀφαιρεθῇ, ὡς ἀποτελοῦσα ἰδίαν τοῦ συγγραφέως παραπομπήν. Ἐν τῷ γ'. στίχῳ ἀντὶ κοιμήσεως, κοσμήσεως τῆς νύμφης.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ καὶ πάλιν αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι ἡμῶν, ὧν ἡ συνδρομὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου καὶ 8ης Μαρτίου, νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς. Θὰ διακόψωμεν μετὰ λύπης μας τὸ φύλλον πρὸς τὰς μὴ ἀνανεωσάσας τὴν συνδρομὴν τῶν, διότι ἀδυνατοῦμεν διὰ τόσον εὐτελεῆς ποσὸν νὰ τηρῶμεν ἀλληλογραφίαν καὶ ἐκκρεμεῖς λογαριασμούς.

Παρακαλοῦμεν προσέτι θερμῶς ἐκείνας, αἰτινες καθυστεροῦσιν εἰσεῖτι τὴν συνδρομὴν τῶν τοῦ λήξαντος ἔτους 1889, νὰ ἀποστείλωσιν αὐτήν. Διὰ τοὺς ἄνω ἀναφερομένους λόγους δὲν ἀποτεινόμεθα πρὸς αὐτὰς δι' ἐπιστολῶν, ἀλλ' οὔτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀναμνήσωμεν αὐταῖς τοῦτο διὰ τῆς ἀλληλογραφίας μας, τῆς ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν» δημοσιευόμενης, ἀποδίδουσαι τὴν μέχρι σήμερον καθυστέρησιν εἰς ἀμέλειαν μᾶλλον ἢ εἰς ἐλλείψιν καλῆς θελήσεως. **Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν τοὺς καθυστεροῦντας ἔτι τὰς συνδρομὰς τῶν.**

ΒΙΟΙ ΕΚΑΗΝΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. ἀναγνώστριαι ἡμῶν αἰ δυνάμεθα νὰ παρασχῶσιν ἡμῖν πληροφορίας περὶ τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν, αἰτινες διέπρεψαν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας εἴτε ὡς διδάσκαλοι, εἴτε ὡς μητέρες ἡρώιδες ἢ συγγραφεῖς, νὰ ἀποστείλωσιν ἡμῖν σχετικὰς σημειώσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου αὐτῶν βίου, εἰ δυνάτων δὲ καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν» καὶ τῷ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθησομένῳ μετέπειτα λευκώματι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ζητεῖται ἡ εἰκὼν τῆς αἰδμήτου Ἑλένης Πιπταδάκη, τῆς Α'. Ζευθυντρίας τοῦ Ἀρσακείου Παρθενιαγωγείου.

ΟΙΚΟΚΥΡΑ ἰκανωτάτη προσφέρεται νὰ συνοδεύσῃ εἰς τὰ λουτρά κυρίαν ἢ κύριον πρὸς περιποίησιν. Συνιστᾶται καὶ ἰδιαιτέρως ὑφ' ἡμῶν. Λευθύνσις Ὀδὸς Ἀκαδημίας, ἀριθ. 84.

ΝΕΟΣ κύριος Ἑλλήν ἀρίστης ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου ἀρένων. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΠΑΙΣ ἔχων ἀρίστης συστάσεις, πλὴν ἄπορος καὶ ὀρφανὸς ζητεῖ οἶκον, ἐν ᾧ νὰ ὑπηρετῇ, φοιτῶν ἐν ταῦτῳ καὶ εἰς τὸ σχολεῖον. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.